

Zámbó Árpy
**A halhatatlan
testvér**

Elmondom az igazat

Zámbó Árpý

A halhatatlan testvér

Elmondom az igazat

KAS Kiadó, 2026

SZERKESZTETTE:
Lukács Tamás

KÉPJOGOK:
Első borítófotó © MTI Fotó
Hátsó borítófotó és 8. oldal © Hajas Orsolya
© Fortepan
© A szerző fotói
© Kocsis András Sándor fotói

ISBN 978-615-6915-76-4

Minden jog fenntartva

© Zámbó Árpád, 2026
© KAS Kiadó, 2026

Kiadói előszó

Kevés olyan életút van a magyar könnyűzene történetében, amely annyi legendát, vitát, rajongást és félreértést hordoz magában, mint Zámbó Jimmy pályája. A színpadon a „király” volt – ikon, jelenség, hang, amely generációk érzelmeit formálta. Kivételes hangigadottságai már fiatalon megmutatkoztak. De ki volt ő valójában a reflektorfényen túl? Milyen ember rejtőzött a mítosz mögött?

Ez a kötet, amelyet Zámbó Árpád írt testvéréről, arra vállalkozik, amire eddig senki: hogy lerántsa a fátylat a legendáról, és megmutassa Jimmyt, az embert.

A halhatatlan testvér – Elmondom az igazat nem csupán egy életrajzi mű. Sokkal inkább személyes vallomás, családi emlékezet és egy korszak lenyomata. Egy olyan testvér szólal meg benne, aki nem kívülről figyelte az eseményeket, hanem részese volt mindannak, ami Jimmy életét meghatározta: a gyermekkori küzdelmeknek, a tehetség korai megmutatkozásának, a sikerek mámorának és a kudarcok fájalmának történetei.

A könyv ereje az őszinteségében rejlik, nem idealizál, nem szépít, de nem is rombol – egyszerűen megmutatja a sokszor esendő embert. Megmutatja azt a kislfiút, aki álmodni mert, azt a férfit, aki mindent feltett

a hangjára, és azt az embert, aki a sikerek mögött gyakran vívta a saját harcait. Ez a történet nemcsak a sztárról, hanem az esendő, szerethető, sokszor ellentmondásos emberről is szól.

Különleges értéke a kötetnek, hogy több, mint hatvanöt, túlnyomórészt eddig soha nem publikált fénykép kíséri végig az olvasót ezen az úton. Ezek a képek nem csupán illusztrációk, pillanatfelvételek egy életből, amelyek közelebb hozzák Jimmyt, mint bármilyen legenda vagy színpadi emlék. A családi fotók, a kollisszák mögötti pillanatok és a hétköznapi élet képei mind azt erősítik, itt nem egy elérhetetlen ikonról, hanem egy hús-vér emberről van szó.

Ugyanakkor ez a könyv több, mint egyetlen ember története. Ez egy család története is. Egy olyan családé, amely együtt élte meg a nélkülözést, a reményt, a felemelkedést és a tragédiát. A sorok között kirajzolódik egy korszak is, a rendszerváltás előtti és utáni Magyarország világa, ahol a tehetség, az akarat és a sors különös találkozásai formálták az emberek életét.

Zámbó Jimmy története ebben a könyvben nem lezárt legenda, hanem élő emlékezet. Egy olyan igaz történet, amelyben a dicsőség és a törekenység kéz a kézben jár. És talán éppen ez adja a kötet különlegességét, hogy nem szelektál, hanem megmutatja Jimmy és a család valóságos, közösen megélt éveit.

Ez a könyv azoknak szól, akik rajongtak érte, és azoknak is, akik csak most szeretnék megérteni, ki volt valójában Jimmy. Azoknak, akik a dalokon túl az

embert keresik, és azoknak, akik hisznek abban, hogy az igaz történetek – még ha fájdalmasak is – közelebb visznek bennünket egymáshoz.

A halbatatlan testvér – Elmondom az igazat egy őszinte, megrendítő és fontos könyv. Egy élet, egy család és egy korszak tükre.

KOC SIS ANDRÁS SÁNDOR

Vágjunk bele!

Próbálom bemutatni az édesbátyám, Jimmy karakterét. Hogyan éltünk, milyenek voltunk – és persze közben óhatatlanul rólam is szó esik. A négy és fél oktávot kiéneklő – mások szerint: „sikítózó” – énekesről, a lobogó hajú csávóról, a zseniről mindenki tud, de az alábbiakban megosztott történetekről senki.

De ha már így adódik, hogy sokan kíváncsiak Jimmy életére – és kicsit talán az enyémmre is –, úgy gondolom, az olvasó megérdemli, hogy őszintén elmondjam, hogyan történtek a dolgok valójában. Ezért a könyv alcíme: *Elmondom az igazat.*

ZÁMBÓ ÁRPY

Anya és Árp

1. RÉGI CSIBÉSZEK

Anya, apa és Gyuri

Így kezdődött

Mozgalmas volt a gyerekkorunk. Évtizedekkel ezelőtti eseményeket idézek fel, időnként megbicsaklik az emlékezetem, de próbálom összeszedni a legeslegemlékezetesebb pillanatokot. Olyan négy-öt éves lehettem szerintem, legfeljebb hat körül járhattam. Akad olyan sztori, ami megfogott engem, és úgy vagyok vele, hogy mindenféleképpen el kell mondanom. Kicsit ciki, de belefér a történetbe, mert való igaz.

Tudvalévő, hogy öten vagyunk testvérek, illetve voltunk. Édesanyámmal meg apukámmal a hetedik kerületben laktunk, az egykori Landler Jenő utcában – ma István utcának hívják –, és gyakorlatilag minden nyáron lementünk nyaralni a Nyíregyháza melletti Hajdúdorogra a nagyihoz. Hangsúlyozom: nyaralni.

Ez azt jelentette, hogy miután befejeztük az iskolát, anyuék leküldtek, illetve levittek bennünket Hajdúdorogra. Na most hogy miért küldtek el? Azért, mert minden évben kifestették az ötszobás lakásunkat. Eből is látszik, hogy a muter meg a fater abszolút odafigyelt a körülményekre, tehát tök jó volt.

Nagymama, vagyis anyukámnak az anyukája Hajdúdorogon élt. Nem felejtettem el a címét se: Bocskai út

38–40., egy sarki vályogház volt gyakorlatilag, amiben élt a nagyi.

Hát nagyon nagy boldogság volt a nyár! Egyrészt ugye pesti srácként sok újat láttunk: a természet teljesen új arcát, új utcaképet – vagyis azt a vidéki világot, amit Hajdúdorog jelentett.

Hajdúdorogi nyarak

Mind az öten ott voltunk mi, testvérek. A sorrend így jön: van a nővérem, Marietta, utána György, Tihamér, aztán Jimmy, és a legutolsó gyöngyszem vagyok én. Köztünk egy év van gyakorlatilag. Nem úgy értem, hogy Jimmy és köztem, hanem mindegyikünk között!

Mondjuk így, „aktívak” voltak a szülők, nagyon aktívak, így lett közöttünk egy-egy év. Na de térjünk vissza gyerekkorunk Hajdúdorogjára! Ez számomra hatalmas élmény volt, nagyon megragadott, hogy élőben láttam azt a miliót, amelybe az is beletartozott, hogy a gulyás hajnal három-négy óra felé kihajtotta a teheneket a legelőre. Ez annyira megmaradt bennem. Arra is emlékszem, hogy a nagyi házán nem olyan nagy, panorámás ablakok voltak, amilyenek manapság szoktak lenni a házakon, hanem ilyen parányi ablakocskák.

Aki hozzám hasonlóan nem egy mai történet, biztosan emlékszik rá, hogy volt ez a kék papír. Nem is

tudom, valami speciális neve volt. Lényeg a lényeg, ezzel a kék papírral mind a két ablakot letakarta nagyfi, hogy nyugodtan tudjunk aludni. Na most ez ma is a lelki szemem előtt van, mivel abban az időben ugye nem volt az a nagy elektromos történet, hanem petróleumlámpa volt.

És a drága nagyikám, amikor lefeküdtünk, mindig gondosan betakarta az ablakot. Sőt, amikor sziesztaztunk délutánonként, akkor is befedte, hogy sötét legyen, és tudjunk pihenni.

Sajnos nagyapámat nem ismertem egyik részről sem. Az anyai nagyapámról mindössze annyit tudok, hogy cipész volt. Innen jött, hogy anyukám is cipőfelsőrész-készítő lett, legalábbis ennek tanult, ugyanis ez az eredeti szakmája.

Kínos „baleset”

Mindig elkalandozok! Térjünk megint vissza a hajdúdorogi kiruccanásunkhoz, nyaralásunkhoz! Íme egy vidám kis szösszenet abból az időből, amikor nagynál még szalmazsákon aludtunk. Biztos mindenki emlékszik rá, aki annak idején vidéken élt, vagy járt arra. A nagy ágyba volt belerakva, rajta keményített ágynemű, hatalmas dunna, párna, és akkora volt az ágy, hogy hárman-négyen is elfértünk benne.

Most jön a csattanó, ami bár ciki, de hát gyerek voltam, és megfogadtam, őszintén elmondok mindent. Lefeküdtünk, de aztán hajnaltájban valami melegséget éreztem. Hát nyíltan kimondom, hogy sajnós én betrottyantottam az ágyba, és az volt a történet, hogy ugye éreztem a fenekemen, hogy hú, valami meleg. És így mindig arrébb és arrébb húzódkodtam, a többieket meg toltam le, egymás után potyogtak le az ágyról. Mentségemre szolgáljon, hogy nem tudtam hirtelen fölfogni, mi történt velem – biztos hasmenésem lehetett. Teljesen mindegy, a lényeg a lényeg: ma is bennem van ez a történet, hogy igenis én voltam a legelső, aki – nevezzük nevén a dolgot – beletrottyolt nagyfi ágyába. Nagyfi persze mindent kicserélt, még a szalmát is.

A vidéki élet varázsa

A másik, ami nagyon-nagyon megragadott engem a hajdúdorogi nyaralásokkal kapcsolatban, hogy hátul a kertben ott állt egy cséplőgép, amivel a búza learatása után kipergetik a kalászból a szemeket.

Mindig az volt a vágyam – nem tudom, honnan jött –, hogy én szeretnék arra fölülni, szeretnék azzal játszani. Igen ám, csak hogy nagyfi elvitte, amikor aratni mentek. Ugye, miután elvesztette a párját, neki magának

Szüleink

kellett végezni minden férfimunkát is. Akkoriban még lovas történet volt, tehát ló húzta ezt a gépet. Annyira lenyűgözött ennek a masinának a formája. Órákon át föl-le mászkáltam rajta, be akartam indítani, megbabonázott az óriási vaskereke. Aztán ott volt a varrógépre emlékeztető pedálja. Aj de tetszett, ahogy peregtek a szemek! Ez volt az egyik legnagyobb élmény számomra.

Aztán ott volt az a történet, amikor mindenáron meg akartam „szerelni” a kaput. Na most tudni kell, hogy szegény nagyinak persze nem kovácsolt vas kapuja volt, hanem deszkából szögelték össze, és olajjal kenték át. Mindig mentem ki a kapuba, mert a zár nyelve, amit be kellett tolni, valamikor leszakadt, valamikor nem úgy járt, és én mindig szerettem volna megcsinálni. Gyerekfejjel nekiindultam a kalapáccsal meg a szöggel, és össze-vissza vertem a deszkát, hogy megálljon valahogy. Nagyi ugyanis sosem mondta nekünk, hogy ne csináljunk valamit.

A gyerekek közül talán Öcsi volt a legügyesebb. Nagyobb volt, ambiciózus. Ő volt az irányító. Noha öten voltunk testvérek, de a legidősebb Mariettát leszámítva csupa fiú. Tudom, ezt említettem már, de gondoljunk csak bele: négy fiú! Micsoda csapat! Világéletünkben összetartottunk. A négy fiú így együtt nagyon patent gyerekkort jelentett.

Öt haspók

Édesanyám is nagyon jól főzött, sőt a fater is, de a nagyi főztje az mindig más volt. Tudni kell, hogy ilyen kuriózumokat, pazar ételeket nem nagyon tudott ritytyenteni, meg nem is gondolt ilyesmire. Hát ugye ötven évvel ezelőtt járunk! Tehát nyilván nem volt nagy gurmanság, mégis volt egy süteménye istenigazából, amit visszasírok, és a mai napig keresem a receptjét. Úgy hívták, málika.

Ez valamiféle kelt tészta volt. Megpróbáltam emlékezetből megcsinálni. Úgy néz ki, mint a lángos, tehát olajban van kisütve. Nagyi mindig alaposan megkente túróval, pontosabban megtöltötte ezt a kelt tésztát túróval meg kapros túróval, tehát két fajtát csinált, és kisütötte olajban. Vastagon megszórta porcukorral. Elkezdtek enni tizenegy órakor, mert nagyikám mindig odafigyelt, hogy rendesen legyen reggeli, tízórai, ebéd meg vacsora. Tehát elkezdtek enni tizenegykor, aztán az lett a vége, hogy jóformán nem is ebédeltünk.

Olyan laktató volt ez a kaja, ez a süteménynek nevezett ördög tudja, micsoda. Mint említettem már, többször is megpróbáltam megsütni, de persze sosem sikerült úgy, mint a nagyikáé. Persze lehet, hogy ez lehetetlen vállalkozás, hiszen sosem sikerülhet úgy valami, mint annak idején a szerettünk főztje. Ennek ellenére nem adtam fel, még Hajdúdorogon is érdeklődtem a Facebookon keresztül, hogy esetleg valaki

Anyu és a három fiú: Árpy, Gyuri és Tihamér

ismeri-e ezt a receptet. Kaptam is egy kislánytól egy receptet, de az sem olyan volt. (Apropó, ha valaki tudja a tuti receptet, írja meg nekem Facebookon!)

Az étel mindig friss volt, mindig frissen csinálta a nagy. Sosem fordult elő, hogy előző napi kaját együnk. Mindennap friss került az asztalra. És persze a sparhelton sütött-főzött. Hol máshol? Aki elég régi történet, mint én, biztosan ismeri ezt a szót.

Imádtuk ezt a tűzhelyet. Ráadásul a nagyikám mindig mondogatta: „Gyerekek, meg kéne csiszolni a vasat, mert egy kicsit rozsdás”. Mivel a sparhelt lapja tényleg az volt, hát nekiálltunk csiszolgatni. Körbe volt véve valami csővel, azt is csiszoltuk. Erre megszólal a nagy, hogy azt nem kell csiszolni, mert az öntöttvas. „Ja, jól van, ha öntöttvas, akkor nem poljuk.”

Élő szállítmány

Ha már a kajánál tartunk, még egy nagyon aranyos gondolat, ami szintén ide tartozik. Abban az időben nagyon dívott az, hogy a vidéki rokonok, ha módjukban állt, élő állatot küldenek föl Budapestre a betonrengetegben szűkölködő családnak. Ezzel mi is így voltunk. A nagy pedig rengeteg csirkét, kakast, gyöngytyúkot, kacsát, libát tartott.

Arra is gondolt a nagyi, milyen nehéz anyunak meg a faternak öt gyereket etetni, itatni satöbbi, satöbbi. Hogy is mondjam, komoly feladat volt öt gyereket eltartani. Ugorjunk vissza Budapestre, és képzeljük el, hogy elképedhettem gyerekfejjel, amikor egyszer csak megjelent a postás a negyedik emeleten, két hatalmas kosarat cipelt, benne kakas, csirke, pulyka. Dróthálóval volt lefedve.

Ha jól emlékszem, akkor akár tíz-tizenkét állat is lehetett a két kosárban. Na mondom: „anyu, hát a negyedik emeleten mit csinálunk mi ezzel?!” Hát persze elintézte a sorsukat, megoldotta a muter, ugye hűtőbe tette a dolgokat satöbbi. De ez is a nagyit jellemezte, hogy mennyire odafigyelt a gyerekeire, unokáira.

Pedig akkoriban még nem áramos hűtőnk volt. Jég-hasábok kellettek bele. Cirill betűkkel volt kiírva a neve. Lényeg a lényeg, akkor még jégtömbökkel szaladgált a jeges. „Itt a jég, jeget tessék!”

Ugyanígy volt a szódavízzel. Sose felejttem el. A fater szerette a szódát, én is, meg a többiek is. És ugye a szódás csak az udvarról kiabált föl: „Szódát tessék!” És akkor szaladtunk le az üvegekkel, négy-hat üveggel, hogy kicseréljük a szódát.

A mumus

De térjünk vissza Hajdúdorogra! Ez a történet való igaz, így történt. Fontosnak tartom, mert megmutatja, honnan is jött nekünk a zenei pálya, és egyáltalán hogyan lettünk muzikálisak. Már mint Jimmy meg én. Kitaláltuk gyerekfejjel, hogy zenekart alapítunk, és énekesek leszünk, meg világsztárok leszünk.

Képzeljük el, hogy amikor megjelentünk Hajdúdorogon, az egész utcán futótűzszerűen terjedt a hír, hogy itt vannak „a pestiek”. Ugyanis így hívtak bennünket: pestiek. Az egész gyereksereg összegyűlt, mivel abban az időben nagyon nagy szó volt az, ha valaki odakerült Budapestről.

Lakott a harmadik vagy negyedik utcában egy fuvarosember, annak volt egy szürke lova, és azt a srácot – illetve a fenéket srác, ő is benne volt már a korban – úgy hívták, hogy „Kalapos”. Na most ez az ember volt gyakorlatilag a környéknek az ószerese. Tehát reggel elindult, és kiabált: „Ószeres!”

Mai szemmel talán már nevetségesnek tűnhet, de mi féltünk tőle, mert riasztott a kinézete. A lova tiszta gebe volt, csontváz, szerintem kólikás vagy mit tudom én, mi lehetett. Tehát ahogy elindult azzal a formával, és a pali formája is élet meg a veszély volt. Ilyen húszdekás ember, és kiabálta a bakról, hogy „Ószeres!”, így hát tartottunk ettől az embertől.